

en afviklingsordning, eller der er indrømmet henstand med betalingen, i hvilke tilfælde forældelse af krav på de resterende ydelser udskydes, men der foreligger dog på grund af særlige forhold endnu tilfælde, hvor påligning eller endelig påligning endnu ikke har kunnet ske, og hvor man må regne med som den mest nærliggende mulighed, at forældelse vil indtræde, såfremt der ikke finder forlængelse sted af forældelsesfristen.

At påligning af eengangsskat ikke har kunnet foretages, vil navnlig skyldes, at påligningen vil kunne være afhængig af det endelige udfald af andre sager, især værnemagersager og sager, der henhører under revisionsudvalget for tyske betalinger. Af disse verserer der for domstolene et antal sager, i hvilke der er bestemt eller begæret genoptagelse, og i flere af disse drejer det sig om betydelige konfiskationsbeløb.

Såfremt de pågældende sager måtte falde ud til hel eller delvis ophævelse af en i henhold til værnemagerlovgivningen stedfunden konfiskation, vil dette kunne have til følge, at det er med urette, at der ikke er pålignet den pågældende eengangsskat, eller at denne skat er pålignet med for lavt et beløb.

Da indtræden af forældelse af eengangsskatten i de ovennævnte sager ville føre til et for statskassen urimeligt resultat og en ganske ubegrundet begunstiggelse for de pågældende, har man for at opnå sikkerhed for, at forældelse ikke indtræder her, anset det for rigtigst ved lov at forlænge forældelsesfristen for ydelser i henhold til eengangsskatteloven for en ny 3-årig periode. Indenfor dette tidsrum regner man med, at samtlige værnemagersager af betydning vil være tilendebragt.

Man henviser til, at forældelsesfristen for skattekrav i efterbetalingssager, rejst på grundlag af de i henhold til lov nr. 352 af 22. juli 1945 (pengeloven) indgivne ekstraordinære formueopgørelser m. v., ligeledes er blevet forlænget i 2 omgange fra 5 til 10 år ved lov nr. 231 af 27. maj 1950 og lov nr. 208 af 7. juni 1952, og at denne forlængelse skete af de samme grunde som dem, der motiverer den her foreslåede forlængelse af forældelsesfristen for ydelser i henhold til eengangsskatteloven.“

Under sagens behandling i folketinget undergik lovforslaget en ændring, hvorefter forældelsesfristen ikke — som efter loven af 30. januar 1952 — skulle forlænges generelt for de i eengangsskatteloven hjemlede ydelser, men kun indenfor de i § 1 afstukne grænser. Samtidig vedtoges det i loven at indføje den i § 2 indeholdte bestemmelse om forlængelse af forældelsesfristen for efterbetalingskrav i henhold til loven af 22. juli 1945, ligeledes i begrænset omfang, hvilken bestemmelse ikke fandtes i det oprindelige lovforslag. I overensstemmelse hermed ændredes lovforslagets titel.

I den ændrede affattelse vedtoges lovforslaget enstemmigt, idet retsforbundet afholdt sig fra at stemme.